

Ministeren for Grønland (Tove Lindbo Larsen):

Jeg kan oplyse, at ministeriet for Grønland ved østre landsrets dom af 19. juni 1980 med dommerstemmerne 2-1 blev dømt til at betale sagsøgeren, Greendane A/S, en skønsmæssigt fastsat erstatning på 220.000 kr., hvortil kom renter. Sagsøgeren havde nedlagt påstand om erstatning på 732.000 kr. med renter.

Såvel flertallet som mindretallet afgav meget udførlige begrundelser for henholdsvis domfældelse og frifindelse af ministeriet. Jeg skal tillade mig at henvise til selve domsudskriften i Ugeskrift for Retsvæsen, 1980, s. 955 ff.

Dommen blev, således som det er sædvanlig praksis, påanket til højesteret inden eksekutionsfristens udløb for at give ministeriet den fornødne tid til at overveje sagen. Efter en samlet vurdering af sagen besluttede ministeriet at opgive anken.

Thorndahl (FP):

Jeg vil gerne indledningsvis sige ministeren tak for svaret, selv om det jo ikke var et meget præcist svar på det spørgsmål, jeg stillede, men jeg går ud fra, at det på baggrund af de betragtninger, jeg gjorde gældende, i og for sig må være et svar, der kan karakteriseres som bekræftende på det spørgsmål, jeg afsluttede med, nemlig at man var klar over, at man ikke kunne få sagen ført frem til sejr for de synspunkter, regeringen havde gjort gældende, eller omvendt, at regeringen var klar over, at de ikke var holdbare.

Der er altså den sammenhæng i dommen, at man fra landsrettens side i princippet har tilkendt en virksomhed fuld erstatning for den forventede fremtidige indtjening, og at der var tale om et klart ekspropriativt indgreb ved, at man ved lov umuliggjorde Greendanes besejlingsret på Grønland. Det er i og for sig interessant på baggrund af den sammenligning, som jeg har foretaget både i den skriftlige begrundelse og nu her i mit første indlæg, fordi regeringen nemlig under retssagen påberåbte sig, at Greendane ikke var beskyttet af en særlig tilladelse. Men selv om man gjorde det klart, fastslog landsretten altså alligevel, at en virksomhed, der bare drev almindelig næring uden at være beskyt-

tet på nogen særlig måde, alligevel skulle have fuld erstatning.

Sammenligner man Greendanesituationen med Dansk Undergrunds Consortium-situationen, kan vi konstatere, at eneretsbevillingen er udformet i endog nøje overensstemmelse med § 2 i undergrundsloven, og aftalen er jo direkte sikret ved en bekendtgørelse udstedt af regeringen og ledsaget af et protokollat, der fastslog, at ministeren for offentlige arbejder vil søge at yde bevillingshaverne al sådan bistand og hjælp, som lovgivningen og administrativ praksis muliggør, for at bevillingshaverne kan få den fulde udnyttelse af bevillingen.

På den baggrund må jeg sige, at der nok ikke er nogen, der har stærkere garanti end netop denne virksomhed, og derfor vil jeg gerne sige ministeren tak for det svar, der er kommet her i dag, som jeg tror vil få betydning i denne forbindelse.

Ministeren for Grønland (Tove Lindbo Larsen):

Jeg vil henholde mig til det spørgsmål, der er stillet, og ikke blande mig ind i andre områder. Derfor vil jeg endnu en gang sige, at ministeriets afgørelser blev truffet, efter at vi grundigt havde gennemlæst de udførlige udtalelser i domsskriftet, der er offentliggjort, og som jeg tidligere har henvist til.

Jeg vil også understrege, at det var en samlet vurdering, der blev foretaget, som jeg nævnte det tidligere, hvor man vurderede samtlige omstændigheder i sagen. I den vurdering indgår også, at den erstatning, ministeriet blev idømt, var på mindre end 1/3 af det beløb, som sagsøgeren havde nedlagt påstand om. Da ministeriet ydermere ikke betragtede sagen som nogen principiel sag, men som en konkret begrundet afgørelse, fandt man det ikke rimeligt at bruge tid og kræfter på at føre sagen op til højesteret, men accepterede dommens resultat. Det er baggrunden for, at vi frafaldt anken.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 602

2) Til *miljøministeren* af:

Eva Møller (KF):